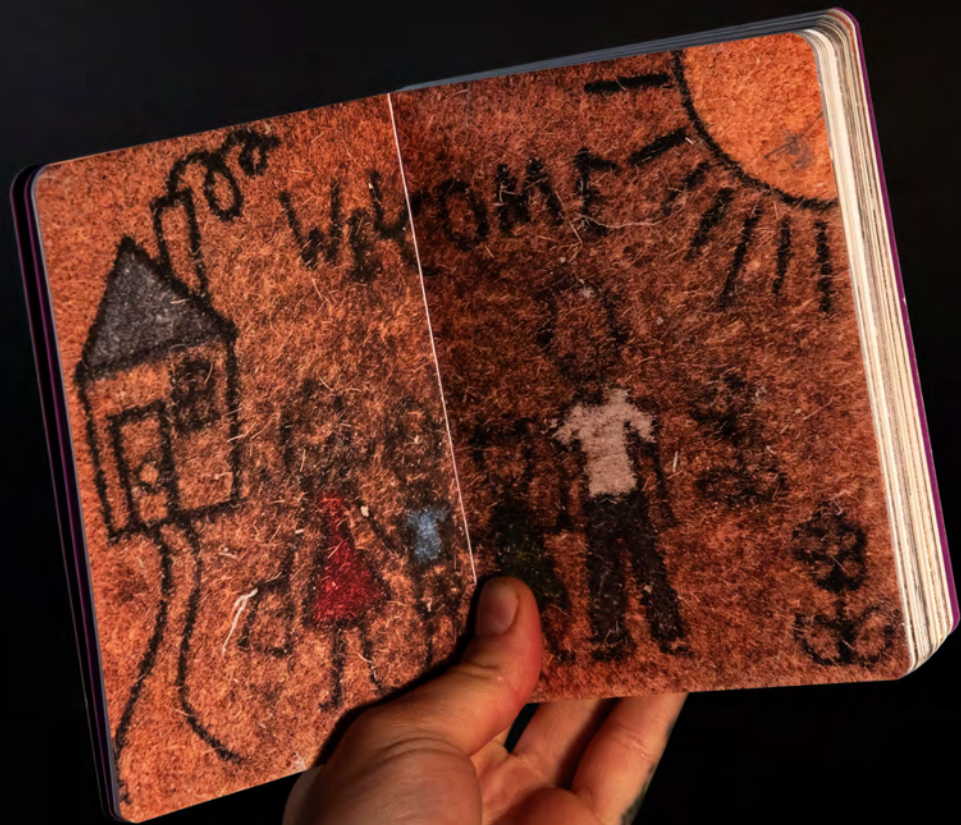

*Home
is
Where*

Kde se cítím v bezpečí.
Kde to nebezpečí nečeká uvnitř.
Kde je můj názor na stejný úrovní jako názor ostatních.
Kde se nebojím zkoušet nové věci.
Kde se nebojím dělat chyby.
Kde za chyby a neúspěch nejsem trestaná.
Kde nejsem zesměšňovaná.
Kde se po mně nepřestylá už ustlaná postel.
Kde se po mně nepřevládá už pověšené prádlo.
Kde se po mně nepřemývá už umyté nádoby.
Kde se po mně nepřemývá už jakoukoliv stranou chci.
Kde můžu uklízet hrnečky uchem na jakoukoliv stranu chci.
Kde mám svou oblíbenou misku na jídlo a hrneček na kávu.
Kde nikdo nehází mým oblíbeným nádobím o zem.
Kde moje čokoláda jenom moje.
Kde můžu s kýmkoliv telefonovat a chovat se přirozeně.

Kde můžu chodit v županu a necítím se moc nahá.
Kde mi nikdo neodemyká tupým nožem do koupelny.
Kde neusínám s úzkostí.
Kde se neprobouzím s úzkostí.
Kde se neprobouzím s úzkostí.
Kde se neprobouzím s úzkostí.
Kde se neprobouzím s úzkostí.
Kde se neprobouzím s úzkostí.
Kde můžu trávit čas se svými přáteli a rodinou.
Kde můžu vařit v jakoukoliv denní nebo noční hodinu.
Kde můžu spát klidně všechněmi bábovky a nic se neděje.
Kde se nebojím chodit po tmě.
Kde se nebojím dní těším.
Kam se po celém dni vrátím.
Kde se nebojím vracet.
Kde je občas ticho a občas ne.
Kde na mě nikdo nekřičí.
Kde nikdo nebouchá s dveřma.
Kde se necítím neschopně.
Kde si na mě nikdo nevylejvá svou zlost a špatný den.

táhne rodinné pouto a považují ho za svůj *domov*.

Vysokoškolské koleje se staly největším svobodným zážitkem mého života. Mladý kluk, který se z vesnice dostal do velkoměsta. Myslím, že tyto dva roky byly tím nejlepším zážitkem mého mládí.

A v neposlední řadě je zde místo, kde žiji již dlouhou řadu let. Prožil jsem zde mnohé. Krásné i smutné chvíle. Místo, kde jsme vychovali děti, žili jako rodina, ale i tyhle chvíle jsou bohužel pryč. Odesl je čas. Ale vzpomínky zůstaly. A to je to nejdůležitější.

Místo, kde se mi žije nebo žilo nejlépe, nemohu vyzdvihnout ani jedno z míst. Nicméně mohu říct že všechny místa, kde se setkávám se svou rodinou a ať už se jedná o rodinný dům na

venkově nebo byt ve městě, je pro mne důležitým místem. Nicméně za svůj *domov* považuji právě ten dům na venkově, kde jsem vyrostl.

A samozřejmě nemohu nezmínit místo, kde jsem se cítil nejhůře. A překvapivě se nejedná o místo, který by asi každý čekal. Ne, nejsou to kasárna. Jedná se právě o ty místa, o kterých jsem se zmínil jen okrajově. Ano, ta krátká ubytování. A proč? Jelikož se jednalo o místa, různé byty a ubytovny. Prostě místa, kde jsem žil sám.

